

QUẢ CHUỐI DOLE Ở BÌA RỪNG

Tôi cuộn tròn trong lòng Mami. Mami chỉ vào cuốn sổ nhật kí, ngay trang đầu tiên là hình của tôi, con mèo lông lơ thơ, hai mắt to tròn, lỗ tai dỏng dựng đứng, mà trông tôi ốm quá. Cạnh bên, Mami vẽ hình một quả chuối, loại chuối Dole¹ trái dài màu vàng rất đẹp khi chín, nhưng chín quá thì lại có những đốm nâu xấu hoắc.

Tôi mở mắt chào đời vào mùa Hè, mùa mà mặt trời đi ngủ rất muộn, bảy giờ tối nắng vẫn còn lung linh nhảy múa. Bốn anh chị của tôi lần lượt được các gia đình đón về nuôi. Còn mỗi mình tôi, ngày ngày chạy theo bú ti mẹ mèo. Bao nhiêu sữa mẹ dành cho tôi hết, vậy mà tôi vẫn tong teo, không lớn nổi.

Một ngày nọ, tôi nghe chị Susan nói chuyện điện thoại với ai đó và hẹn gặp ở bì rừng, nơi con đường dẫn ra cao tốc để đến một thành phố khác. Và ai đó chính là Mami của tôi đây nè! Nhớ lại thật hoảng sợ, giọng chị Susan gào vào điện thoại:

---

¹ Tên thương hiệu trái cây của Mỹ.

- Cậu đến nhanh đi, không là tớ vứt nó vào rừng đó!
“Nó” chính là tôi!

Tôi run cầm cập, kêu những tiếng meo yếu ớt. Chị Susan thở dài đặt cái hộp đựng hàng của Amazon² trong đó có tôi lên trên ca pô xe hơi.

Tiếng xe kết rít lên, tiếng Mami lẫn trong tiếng gió:

- Xin lỗi nha. Tớ phải cọ nhà vệ sinh xong mới về được.
Em mèo của tớ đâu?

- Đây này!

Tôi nghe chị Susan chào tạm biệt, tiếng nổ máy xe, tiếng bước chân, hình như tôi được di chuyển, rồi rầm, cửa xe đóng lại. Tôi thò đầu khỏi hộp, gặp ngay một đôi mắt cận thị, hai bím tóc đen đưa và mùi bánh mì nướng thơm lừng từ người Mami toát ra.

Mami ôm tôi, hôn nhẹ lên mũi tôi:

- Chào con, quả chuối Dole dễ thương! Từ nay con làm con của Mami nha!

Bên ngoài cửa xe là cánh rừng xanh ngắt. Mami cởi áo khoác, ẵm quanh người tôi, rồi đặt tôi vào lại chiếc hộp, Mami bảo bé con ngủ ngoan nhé, mình về nhà thôi! Mùi bánh mì nướng từ chiếc áo tỏa ra mới ngon làm sao, nhưng tôi không đói bụng, chỉ thấy thật thích thú! Chắc Mami của tôi là thợ nướng bánh mì? Tôi khếp mi lại theo câu hỏi mình vừa tự hỏi, ngủ một giấc êm đềm. Vậy là tôi bắt đầu một cuộc sống mới...

---

²Tên công ty thương mại điện tử của Mỹ.

CON NÍT, ĐƯA NÀO KHÔNG SỢ CHÍCH?

- **H**ôm nay mình có hẹn với bác sĩ! Đi nào con!
Mami để tôi vào chiếc ba lô trong veo, có thể nhìn thấy cả thế giới bên ngoài. Những khóm cây người ta trồng làm hàng rào ra trái đỏ rực từng chùm rất đẹp. Mami dặn không được đến gần, loại cây ấy toàn gai là gai. Rồi mấy bụi hoa tu líp trắng ngoài ban công nữa, Mami cũng không cho ngửi, cấm nghịch phá, vì phấn của loại hoa đó gây dị ứng cho loài mèo, ngửi vào có thể bất tỉnh!

Mami khó tính, cái gì cũng cấm đoán!

Hôm bữa, chờ lâu lắm Mami vẫn chưa về, tôi buồn, tôi cắn hộp khăn giấy chơi, xả giấy bay lung tung khắp phòng. Tôi vừa hắt xì liền tù tì vừa bị la. Mami nói do bột giấy làm mũi tôi nhạy cảm. Tôi bị phạt. Mami quát:

- Con go home!

Ý là tôi vào nhà đó. Căn nhà xinh xắn lắm, đặt ở góc phòng. Tôi vào nhà xong Mami chốt cửa lại. Mami thường nói, Mami thương con, nhưng con hư, làm sai, thì phải go

home để suy nghĩ, biết lỗi rồi Mami mới cho ra ngoài chơi! Cứ mỗi hai tuần được lãnh lương, Mami lại mua cho tôi vài món đồ, như căn nhà này nè, rồi đồ chơi nữa... Vậy là từ đó, tôi không bao giờ phá khăn giấy nữa!

- Louis! - Người ta gọi tên tôi.

Mami giao tôi cho bác sĩ, là cái ông to cao, đeo khẩu trang, mặc bộ đồ màu xanh nước biển. Bàn tay ông ta to đến nỗi tôi tưởng mình sẽ bị nắm đến ngộp thở. Nhưng ông lại rất dịu dàng, ông gọi tôi là cậu bé, cậu bé can đảm lên nào, một tích tắc thôi là xong. Ông nói chưa hết câu tôi nghe lòng mình đau nhói.

Tôi bật khóc:

- Méo eo! Mami ơi, con đau quá!

Mũi chích ngừa đầu đời của tôi diễn ra nhanh chóng vậy đó! Can đảm mấy đi nữa cũng sẽ khóc cho coi. Nhưng phải chích để tăng cường đề kháng, để bảo vệ sức khỏe. Như vậy Mami mới có thể dắt tôi đi chơi nhiều nơi!

Vậy là trong bệnh viện Banfield dành cho chó mèo, rộng ơi là rộng, có cái phòng nhỏ nhỏ chuyên để chích thuốc cho mèo, trên hệ thống hồ sơ bệnh viện, có hồ sơ theo dõi sức khỏe ghi:

